

førsels-Toldsatser saavel som de Forskrifter, der skulle følges, angives, for at Tilbagebetaling af den erlagte Told kan finde Sted.

Andragender om Tilbagebetaling af den ved Indførselen for de nævnte Vareprøver erlagte Told bevilges af Toldvæsenet paa de Steder, hvor Genudførselen foregaar, paa følgende Betingelser:

- 1) Prøverne skulle ved Indførselen betegnes som bestemte til Genudførsel.
- 2) Genudførselen — som ikke behøver at foregaa over samme Toldsted, over hvilket Varerne ere blevne indførte — skal finde Sted inden fire Maaneder, regnet fra Tidspunktet for Indførselen.
- 3) Samtlige indførte Sager skulle atter udføres.
- 4) Toldkvitteringerne med de ovennævnte Angivelser skulle ved Genudførselen forevises, hvorhos der skal afgives en skriftlig Forsikring om, at de genudførte Varer ere identiske med de indførte.
- 5) Andragende om Godtgørelse af Tolden kan ikke indgives efter Udløbet af 4 Uger (28 Dage) efter Udførselen.
- 6) I hvert enkelt Tilfælde vil der være at paaklæbe Prima-Udførselstegnelsen et Stempelmærke til 65 Øre.

Toldvæsenet paa Indførselsstedet er endvidere berettiget til at træffe alle de videre Foranstaltninger, der i hvert givet Tilfælde maatte vise sig hensigtsmæssige. Vægrer vedkommende sig ved at efterkomme en saadan Fordring, gør Toldvæsenet herom en Bemærkning i Toldkvitteringen, og det erlagte Toldbeløb vil da kun kunne erholdes tilbagebetalt efter Indgivelsen af en hertil svarende særlig Ansøgning til Generaltolddirektoratet.

Fra dansk Side — navnlig fra „Foreningen af Repræsentanter for udenlandske Firmaer“ — er der endvidere fremsat Krav om Ophævelsen af Bestemmelsen i Forordningen af 8. Juni 1839, § 8, hvorefter Bestemmelserne i Forordningens forudgaaende Paragraffer angaaende fremmede Handlende og Handelsrejsende ligeledes skulle være anvendelige paa Indlændinge, for saa vidt de omrejse for at falbyde og afhænde Varer for fremmedes Regning. Med Hensyn hertil har Grosserer-Societetets Komité i en Skrivelse af 24. Januar 1908 til Indenrigsministeriet udtalt følgende:

„Som det vil være det høje Ministerium bekendt, har Kjøbenhavns Magistrat allerede i en Aarrække hævdet, at saakaldte Agenter, som have fast Bopæl i en af Landets Næringskommuner, og hvis Forretning be-

staar i at optage Ordre for udenlandske Firmaer og at besørge disse Ordre effektivt, ere pligtige at vinde Næringsadkomst. En Næringsvirksomhed, der som den omspurgte gaar ud paa i den Næringskommune, hvor den paagældende har fast Bopæl, ved selvstændig Virksomhed at skaffe Afsætning for udenlandske Huses Varer, maa nemlig, efter Magistratens Opfattelse, henregnes til Handel for en andens Regning, Handel i Kommission for en anden, Kommissionshandel — og maa følgelig falde ind under Næringsloven af 29. December 1857 § 36. Om Vareforraadet findes i samme By, hvor Forhandleren bor, eller paa et andet Sted i Ind- eller Udlandet — om med andre Ord Forhandleren fører Kommissionslager eller ikke — er en Omstændighed, paa hvilken Lovgivningen ikke noget Steds ses i nærværende Henseende at have lagt nogen som helst Vægt, og herfra kan altsaa ganske bortses. I begge Tilfælde maa altsaa den vedkommende være pligtig at løse Borgerskab, og eftersom § 36 udtrykkelig forbyder Detailhandel for udenlandsk Regning, maa altsaa Forhandleren, for saa vidt han virker for udenlandske Handlende, løse Borgerskab som Grosserer — eller andet Borgerskab, der berettiger til Forhandling en gros, f. Eks. Borgerskab for Vin- eller Tømmerhandel. Ifølge denne Opfattelse af Forholdet bliver det altsaa uden Indflydelse, om den paagældende fakturerer Varen i sit eget Navn eller ikke — eller om han har paataget sig at indestaa helt eller delvis for rigtig Indgaaelse af Ordrenes Beløb.

Efter at det høje Ministerium i Skrivelse til Kjøbenhavns Magistrat af 23. December 1903 — netop i Anledning af en Forespørgsel fra ovennævnte Forening — har erklæret sig enig med Magistraten i, at Agenturvirksomhed for udenlandske Huse kræver Næringsadkomst i Henhold til ovennævnte Lovparagraf (hvad der hidtil har været Komitéen ubekendt), ønsker Komitéen nu ogsaa for sit Vedkommende at erklære, at den ganske deler denne Opfattelse. Men idet Spørgsmaalet saaledes herefter, om da Domstolene ikke maatte komme til et modsat Resultat, maa anses som allerede løst ved Loven — og løst netop paa en Maade, der stemmer med det af „Foreningen af Repræsentanter for udenlandske Firmaer“ udtalte Ønske, bortfalder dermed ogsaa enhver Anledning til at søge udvirket Ændringer i de gældende næringsretlige Lovregler.

Derimod turde der vedblivende efter Komitéens Formening vel være Grund til